

Neskutočne zábavná a nezabudnuteľná
vianočná romantická komédia

CATHERINE WALSH

Vianočný románik

Zatiaľ čo na mesto padá
snehová pokrývka,
vesmír má vlastný plán,
ako dať týchto
dvoch dokopy...

IKAR

Vianočný románik

CATHERINE WALSH

Vianočný románik

Preložila Bibiána Lieskovanová

IKAR

Catherine Walsh
HOLIDAY ROMANCE

Copyright © Catherine Walsh, 2022
First published in Great Britain in 2022
by Storyfire Ltd. trading as Bookouture
Cover illustrations © Shutterstock
Cover design © by Beth Free, Studio Nic&Lou
Translation © 2024 by Bibiána Lieskovanová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9865-1

Túto venujem Áine

PROLÓG

Štedrý večer pred deviatimi rokmi

Chicago

„Ste si istá?“

Predavačka sa ani len trochu nesnaží skryť svoj zamračený výraz, keď sleduje môj prst ukazujúci na spodnú poličku za ňou. Tam, uvelebená medzi elegantnejšími a drahšími parfumami, sa krčí zelená fľaštička, ktorá vyzerá, akoby ju tam niekto nechal omylom.

„Mám pocit, že je ten pravý,“ poviem.

Žena, podľa menovky Martha, otála, ale keď sa na ňu usmejem, vzdychne si a akonáhle sa zohne, aby ju vzala, zatrblicu sa jej náušnice so snehovými vločkami. „Myslím, že Armani by bol lepšia voľba,“ zaprotestuje, keď si vyhrniem rukáv. Druhú ruku sme už postriekali piatimi rôznymi parfumami a ja už pomaly nemám pokožku, ktorá by nebola prevoňaná. „Je v dvadsaťpercentnej zlave.“

„Ten vonia príliš pekne,“ poviem a natiahnem zápästie. Svedomito ho nastrieka a ja sa nakloním, aby som si pričuchla, a hneď vzápätí pokrčím nosom nad umelou jablkovou vôňou. Je prehnane sladká, so silnou chemickou príchuťou. Moja sestra ju bude nenávidieť.

To znamená, že tento parfum je ten pravý.

„Beriem ho.“

Keď sa k Marthe dostanú výpary, rozkašle sa. „Ak sa obávate o rozpočet, ponúkame oveľa lacnejšie možnosti.“

„Neobávam sa,“ ubezpečím ju. „Tento je ten pravý. Naozaj.“

Otvorí ústa, aby zaprotestoala, keď sa zrazu z reproduktorov vyvalí ďalšia pieseň o roľníkách, soboch a dobrej zábave. Viditeľne sa zachveje a ja súcitne zvráštim tvár. Neviem si ani len predstaviť, koľký raz to už musí počuť.

„Obmieňajú tu vôbec niekedy zoznam skladieb?“

„To teda nie.“ Oči jej zablúdia na parfum a potom na rad ľudí, ktorý sa za mnou začína tvoriť. Všimnem si presne ten okamih, keď ma označí za stratený prípad. „Darčkové balenie?“

„Poprosím.“

Fľaštičku schová do poriadnej guče hodvábného papiera – akoby ju osobne urážala – a ja si v duchu odškrtnem poslednú položku zo svojho zoznamu úloh. Vyriešila som Zoein darček, takže oficiálne končím a môžem sa vrátiť na sviatky domov. Alebo, realistickejšie povedané, na jeden decembrový týždeň. Moja rodina nikdy veľmi neprežívala Vianoce, ale všetci očakávajú, že sa vrátim, tak sa teda vrátim. Minimálne pre mňa to znamená, že na pár dní budem zas obľúbeným dieťaťom. Presťahovanie sa do Štátov kvôli výške mi zabezpečuje istú atmosféru novoty vždy, keď sa vrátim, čo v podstate znamená, že nemám žiadne povinnosti. Zoe bola minulý rok poriadne napajedená, keď musela tri noci po sebe umývať riad. Mamina trvala na tom, že ešte vždy prekonávam pásmovú chorobu a, úprimne

povedané, čo by som to bola za dcéru, keby som sa hádala s vlastnou matkou?

„Ste si *istá*?“ spýta sa Martha a úsmev určený pre zákazníkov jej opadne tým rýchlejšie, čím dlhšie drží igelitku.

Podám jej peniaze a snažím sa nezasmiať na jej neochote. „Absolútne.“

Odstúpim práve vo chvíli, keď mi začne vyzváňať telefón a moja dobrá nálada prudko klesne, keď zbadám na obrazovke Hayleino meno. Na jeden šialený moment sa rozhodnem, že to nezdvihnem. Želám si, aby som tento impulz poslúchla, no už je neskoro.

„Potrebujem láskavosť.“

Otočím sa a prebíjam sa preplnenou bezcolnou zónou medzinárodného letiska O'Hare, zatiaľ čo sa mi v uchu ozýva jej hlas. Hayley bola moja prvá kamoška, ktorú som si našla na Northwesternskej univerzite. V prvom ročníku bývala o tri izby ďalej odo mňa a ja som sa k nej pripútala tak, ako to robí každý nováčik, keď hľadá priateľskú tvár. Hoci počas prvých mesiacov nezasvietili žiadne varovné signály, čím väčšmi som sa vrhala do svojho nového života, tým jasnejšie som si uvedomovala, že existujú aj iní, oveľa milší ľudia, s ktorými môžem tráviť čas. Ľudia, s ktorými som mala toho oveľa viac spoločného než s dievčatom, ktorému som vždy musela kupovať kávu, pretože si zabudla svoju peňaženku v druhej kabelke. Ona sa však okolo mňa naďalej obšmietala a lipla na mne spôsobom, ktorý som považovala za mätúci a lichotivý zároveň, aj keď bolo očividné, že naše priateľstvo veľmi nefungovalo.

Zoe vždy vyhlasovala, že som mäkkýš, ale takéto veci vás v škole jednoducho neučia. Prvý deň som

dostala množstvo farebných letáčikov o nadväzovaní priateľstiev. A nie štós o tom, ako sa ich zbaviť.

„Momentálne som dosť zaneprázdnená,“ ozvem sa. „Som na letisku, pamätáš?“

„Je to naozaj naliehavá láskavosť.“

„O tom pochybujem.“ Snažím sa nepôsobiť tak nervlo, ako to naozaj cítim. „Tak čo sa deje?“

Jej odpoveď sprevádza hlasné prasknutie žuvačky. „Môžem si dnes večer požičať tvoje modré šaty? Tie, ktoré majú vzadu viazanie?“

„Tie som si zbalila.“

„A čo tie zelené, v ktorých vyzeráš, akoby si mala prsia?“

„Ja mám prsia,“ vybuchnem. Dievčatám to len treba občas pripomenúť. „V každom prípade, Andrewa nebude zaujímať, čo máš na sebe.“

„Andrewa?“

„Tvojho priateľa,“ pripomeniem jej a strasiem sa pri predstave, že si to rozdávaajú v mojom oblečení. Sú spolu niekoľko mesiacov a málokedy ich vidím bez jej jazyka v jeho krku. Keď sme sa prvýkrát stretli, rozprávala som sa s ním a obaja sme boli nadšení, že sme tak ďaleko od domova našli ďalšieho Íra, ale nemyslím si, že Hayley sa páčila myšlienka, že sme sa takto spriatelili, preto si odvtedy dala záležať, aby nás od seba držala preč. Aby som bola úprimná, začínam si myslieť, že sa jej nepáči, keď niekto v jej živote robí niečo bez nej. Ale teraz nezačujem ani stopu po žiarlivosti, zatiaľ čo ďalej hučí cez telefón.

„Čo?“ spýtam sa vediac, že je to presne to, čo chce, aby som urobila.

„Rozmýšľam, že mu dám kopačky.“ Slová vysloví

tak nenútené, akoby bol len starým párom topánok, ktoré zvažuje vyhodiť.

„Odkedy? Myslela som, že sa ti páči?“

„Páčil.“ Pauza. „Veľa vtipkuje.“

Zagúľam očami, keď sa znovu pohnem a preplietam sa medzi ostatnými cestujúcimi.

„Ale nemôžem sa s ním rozísť pred sviatkami,“ pokračuje. „Nie som predsa monštrum.“

„Nie, máš pravdu. Chladný, tmavý január bude oveľa lepší.“ Chudák chalan. Na základe tých pár rozhovorov sa mi zdal veľmi fajn. Alebo sa možno cítim tak zle preto, že k svojmu krajanovi pociťujem lojalitu.

„Kam ideš dnes večer?“

„Na večeru s Robom.“ Sotva dokáže skryť svoje nadšenie. „Včera večer sme sa akosi neudržali po tom, čo...“

„Čože?“

„Billyho kamoš.“

„Nie, ja viem, kto je Rob,“ poviem a predstavím si svalnatého týpka z bratstva, ktorý nad ňou vždy slintal. „Čo tým myslíš, že ste sa akosi neudržali?“

„Keď sme odišli od Kendry, vrátili sme sa k nemu, Molly, *neverila by si*, čo dokáže svojím...“

„Takže si to s Andrewom ukončila?“ zmätená ju preruším.

„Veď som povedala, že o tom premýšľam.“

Áno, potrebujem nových priateľov. „Podviedla si ho?“

„Nie je to podvádžanie, keď sa s ním plánujem rozísť.“

„Áno, to teda je!“

„Ó, môj bože,“ zastoná. „O nič nejde.“

„Musíš sa s ním rozísť, ak sa stretávaš s niekým iným, Hayley. Je to kruté.“

„V poriadku,“ vybuchne. „Fajn. Urobím to hned.“

„Nie, *teraz* nie. Počkaj, kým sa začne semester.“

„Ale veď si práve povedala...“

„Viem, čo som povedala.“ Pritiahnem si kufor bližšie k sebe, keď vstúpim na jeden z pohyblivých chodníkov, pričom zachytím svoj odraz v zrkadle na stene oproti a zmením svoj pretrvávajúci zachmúrený výraz na niečo, čo sa bude zdať verejnosti priateľskejšie. Možno má prvýkrát pravdu, kto by chcel dostať kopačky na Štedrý deň? „Čo keby si sa s Robom nestretávala, kým to neurobíš?“

„Ale ja sa mám s ním stretnúť dnes večer,“ povie, akoby som bola idiotka. „Pozri, ak ti to tak veľmi vadí, napíšem Andrewovi.“

„Hayley, to predsa nemôžeš!“ vybuchnem a zlaknem sa pri predstave, že by sa s ním rozišla cez esemesku. Toho chalana ani nepoznám tak dobre, ale existuje niečo ako obyčajná slušnosť.

Na druhom konci linky je ticho a ja si pomyslím, že si konečne uvedomila, aké by to bolo nahovno, keď si zrazu odfrkne. „Dobre, *mami*.“

„Hayley...“

„Musím ísť.“ Nahodí jeden z jej najznudenejších tónov. „Uvidíme sa, keď sa vrátiš.“

„Dala som ti kľúč, aby si mi polievala rastliny, nie aby si si požičiavala moje šaty, aby si mohla podvázdať...“

„*Maj sa!*“ skríkne cez slúchadlo a v sekunde zloží.

Vypotáčam sa z chodníka a rozhorčene zazerám na svoj telefón. Potrebujem nových priateľov. Môže to byť moje novoročné predsavzatie. Noví priatelia. Noví, nie strašní priatelia.

Po tom telefonáte mám takú rozladenú náladu, že mi trvá ďalších päť minút, kým si uvedomím, že kráčam nesprávnym smerom, a kým sa spotená a nervózna dostanem k svojej bráne, do lietadla sa nastupuje v plnom prúde.

Je to malé lietadlo. Dve sedadlá po oboch stranách a dve uprostred, každé tesne pri sebe. Postupovanie dozadu sa vlečie frustrujúco pomaly, pretože ľudia sa potácajú, strkajú tašky do skriniek nad hlavami a zápasia s ťažkými zimnými kabátmi.

Snažím sa kopírovať šuchtavé kroky osoby predomnou a tak veľmi sa sústredím na to, aby som nikomu neudrela kufor o lakeť, že až keď sa zastavím pri svojom rade a uvoľním si boľavé prsty, pozriem na sedadlo vedľa seba. Rada si o sebe namýšľam, že mám prijateľné cestovateľské nároky. Jediné, čo chcem a očakávam, je niekto, kto si nechá topánky na nohách a neukradne mi jedlo, keď idem na toaletu. Chcem jednoducho zdvorilého, normálneho cudzinca, ktorého môžem sedem hodín ignorovať, zatiaľ čo sa pokúšam na chvíľu si pospať, takže si asi dokážete predstaviť moje zdesenie, keď namiesto pozdravu s nejakým neznámym pravidelným pasažierom hľadím priamo do očí Hayleinmu čoskoro bývalému priateľovi.

Andrew Fitzpatrick vyzerá rovnako prekvapený ako ja, že ma vidí. Ale namiesto skľučujúceho pocitu typu *niekto si zo mňa asi robí dobrý deň*, ktorý práve zažívam, on sa len usmeje. Je to ten typ úsmevu, nad ktorým sa Hayley po ich prvom rande totálne rozplývala. Prekliaty úsmev s bielymi zubami a jamkami, ktorý rozozvučí celú vašu dušu. Celú silu tohto úsmevu namieri priamo na mňa.

Dokelu.

„Molly?“

Dokelu, dokelu, dokelu.

„Čauko!“ zahlaholím až príliš nahlas. Znie takto môj hlas azda kvôli lietadlu?

„Tu sedíš ty?“ Ukáže na miesto vedľa seba a ja sa obzriem, či sa vedľa mňa zázračne nezjaví ďalšie sedadlo. Samozrejme, že sa nezjaví. Tento let sa vypredal už pred niekoľkými dňami. Vie to aj on, takže nečaká na moju odpoveď, vstane a vykĺzne do uličky. „To je šialené,“ pokračuje. „A ty si zhrabla miesto pri okne.“

Takzvané väzenské sedadlo.

Predtým, ako sa budem musieť okolo neho trápne prešuchnúť, uložím si kufor nad hlavu. Sedem hodín. Nasledujúcich sedem hodín budem musieť klamať. Sedem hodín a tridsať minút, kým vzlietneme a pristaneme. Možno by som mohla predstierať, že spím. Možno by som mohla...

„Ako sa ti darí na výške?“ Andrew sa hodí na vedľajšie sedadlo, zatiaľ čo ja strčím igelitku s tovarom z bezcolného pásma pred seba. Hneď si zapne bezpečnostný pás, hoci ľudia ešte vždy nastupujú do lietadla. „Študuješ podnikanie, však?“

Všedná konverzácia, ktorá mi zvyčajne neprekáža, ale v niektorých situáciách sa z takýchto rozhovorov stávajú dôležité debaty. „Ekonomika.“

Uznanlivo zapíska. „To znie ešte lepšie. Bude z teba ekonómka?“

„Právnička. Aspoň myslím.“

„Myslíš?“

„Mám na to známky.“

Pozrie sa na mňa, akoby som povedala niečo vtipné.

„Ale chceš byť vôbec právnička?“ spýta sa, keď k tomu nič nedodám.

„Ešte som sa nerozhodla.“ Slová, ktoré zo mňa vychádzajú, znejú oveľa defenzívnejšie, ako by som si želala, a chvíľka ticha začína byť dosť dlhá na to, aby sa ma zmocnil pocit, že som neslušná. „A čo ty?“ spýtam sa. „Ako si na tom s...?“

Jeho pery sa pri mojom váhaní zachvejú. „Fotografovaním. Ide to fajn. Hayley ti to možno už prezradila, ale na budúce leto sa uchádzam o stáž, aby som zistil, či môžem zostať v Chicagu. Možno to nebude najrozumnejšie rozhodnutie, keďže všetko je neplatené. Fakt *agresívne* neplatené. Ale zostanem bývať u strýka, kým sa mu nezunujem. Stravu budem mať zabezpečenú na pár mesiacov zadarmo, ak budem pracovať na nočné zmeny v jeho pohrebníctve.“ Andrew sa ku mne nakloní, zatiaľ čo letuška zabuchne našu skrinku nad hlavou. „Aj ty cítiš cukrovú vatú?“

Skvelé. „To som ja. Prepáč.“ Pre istotu si pričuchnem k pravej ruke. „Vyberala som parfum,“ vysvetľujem, keď sa jeho výraz tváre rozjasní.

„Fakt? Mohla by si mi pomôcť. Chcel by som dať Hayley nejaké prekvapko. Nechcela, aby sme si dávali vianočné darčeky, ale technicky vzaté, už bude január, keď ju uvidím, takže... Čo je?“

„Nič.“ Usmejem sa a z malého vrečka na sedadle vytiahnem palubný magazín. Prečo mi povedala o Robovi? Prečo? Prečo, prečo, prečo, prečo...

„Uvažujem o tejto.“

Sledujem, ako otvára svoj výtlačok, nalistuje stránku s darčkami a ukáže na malú fľaštičku Chanel.

„Píše sa tam, že je to taká klasika,“ povie a upiera

zrak na drobný text vedľa obrázka. „Osemdesiatdeväť dolárov. Čo myslíš?“

Myslím na to, ako zabijem Hayley.

Osemdesiatdeväť dolárov. Nieкто, kto robí u svojho strýka v pohrebníctve a kúpil si lístok na nízko-rozpočtový írsky let, nemá osemdesiatdeväť dolárov na to, aby ich minul na dievča, ktoré mu dá o týždeň kopačky.

„Nemôžeš jej predsa kúpiť niečo v lietadle,“ vysvetlím mu, keď vytiahne peňaženku. „Mal by si to kúpiť na nejakom špeciálnejšom mieste.“

„Nepoviem jej to, ak to neurobiš ani ty.“

„A zdá sa, že za to chcú veľa peňazí.“

Siahne po privolávajúcom zvončeku. „Našetril som si na to.“

„Ale...“

„Prepáčte, pán Fitzpatrick?“ Obaja sa otočíme, keď sa k nám zozadu približuje ďalšia letuška so zlostným výrazom na tvári. „Volal vám váš brat,“ vysvetlí a Andrewovi sa na tvári objaví výraz úplného zmätku. „Hovoril niečo o refréne *Veľa šťastia, zdravia*,“ pokračuje a podáva mu malú štvorcovú obálku. „Je v poriadku, ak vám ponúkne drink zadarmo?“

„S radosťou ho prijmem,“ povie a zdá sa, že sa mu ulavilo, keď jeho oči sklznú na moje. „Môžem poprosiť dva?“

„Samozrejme,“ povie. „Čo vám môžem ponúknuť?“

„Hm...“ Pozriem sa na Andrewa, ktorý jednoducho čaká. „Biele víno?“

„Dám si to isté,“ pridá sa Andrew a ukáže jej na časopis. „A mohol by som poprosiť...“

„Hneď ako budeme vo vzduchu, prídeme aj s vozíkom s vecami na predaj,“ preruší ho so žiarivým úsmevom. „Pripútajte sa,“ obráti sa na mňa.

Pripútam sa, ako mi prikázala, a čakám, kým zmizne za závesom, akoby tento deň mohol byť ešte horší. „Máš narodeniny?“

Na moje prekvapenie vybuchne smiechom. „Nie. Ide len o bratov veľmi obľúbený vtíp. Christian dúfa, že má strápní.“ Jeho úsmev ochabne, keď sa na mňa pozrie. „Hej, si v poriadku? Zrazu si zbelela ako duch.“

„To je tým osvetlením,“ zaklamem. Dobre. Aspoň ho nepodvádza na jeho narodeniny.

Bože môj, to by nemal byť môj východiskový bod!

„Vedel som, že sa o niečo takéto pokúsi,“ pokračuje Andrew, zatiaľ čo ja sa snažím upokojiť. „Máš nejakých súrodencov?“

„Len jednu sestru.“

„Staršiu alebo mladšiu?“

„Staršiu. Asi o tri minúty.“

Čelo sa mu zvráští a potom to pochopí. „Ty máš dvojičku?“

„Jednovaječnú.“

„Vážne?“

Prikývnem a potlačím úškrn nad jeho nadšením.

„Fíha, to je...“

A je to tu.

„... úplne normálne a ničím nezvyčajné,“ pokračuje a usmeje sa, keď pohľadom znova zavadím o ten jeho. „Už ti musí liezť na nervy, ako ľudia šalejú, keď im to povieš.“

„Trošku,“ priznám sa.

„Prepáč.“

„Nie, chápem to. Až keď sa začnú pýtať, či cítime bolesť tej druhej, strácam chuť žiť.“

Zasmeje sa a ja sa trochu uvoľním. „My sme štyria,“ povie. „Liam je najstarší. Potom ja, Christian a posledná je Hannah, ktorá má šesť rokov.“

„Šesť?“

„Bola vítaným prekvapením.“ Zasunie prst pod okraj obálky a usmeje sa, keď kartu otvorí a odhalí nahrubo nakreslený prostredník. „Klasika. Vychádzaš so svojou sestrou?“

„Áno. Väčšinou.“

„Tipujem, že je ťažké byť od nej tak ďaleko.“

„Nikdy som nad tým veľmi nepremýšľala,“ poviem úprimne. „Myslím to tak, že si neustále píšeme, takže...“

„No aj tak,“ podotkne. „Bude pekné byť na Vianoce spolu.“

„Jasné.“

„Jasně?“ Opäť sa usmeje. Tentokrát ide o široký úsmev.

„Naša rodina Vianoce veľmi neprežíva,“ vysvetlím.

Skepticky sa na mňa zahľadí. „Letíš domov doslova na Štedrý deň.“

„Náhoda. Pracujem na polovičný úväzok v obchode s obuvou a chcela som pracovať aj cez sviatky, no šéf sa rozhodol zavrieť a Zoe chcela, aby som jej priniesla nejaké veci, takže...“ Odmlčím sa, keď sa na mňa zadíva. „Som tu.“

„A lámeš mi tu srdce, Molly.“

„Ja nie som žiadny Scrooge!“ bránim sa. „Len naozaj nie som na všetky tie...“

„Úsmevy?“ dodá. „Pohodlie a radosť?“

„Hračky. Peniaze. Tých istých dvanásť piesní, ktoré omieľajú stále dokola a dokola.“

„Ach, argument o komercializácii.“

Zamračím sa nad tým, ako rýchlo to zavrhol. „Potiaľ to nerobíš pre deti, Vianoce nie sú nič iné ako niekoľko týždňov drahého stresu, ktorý sa nevyhnutne skončí sklamaním. Ako môže ktokoľvek žiť v súlade s takýmito očakávaniami?“

„Fíha, takže si skôr Grinch?“

„Ja nie som...“

„Skutočný Grinch.“

„Myslím prakticky.“

„Chápem to,“ povie a vyzerá, že sa teší sám zo seba. „Ale taktiež to znie, akoby si si nevedela Vianoce správne užiť.“

„Vy to máte inak. Práve si to sám povedal, máte v rodine dieťa. Prežívate to inak.“

„Dieťa alebo nie, nikdy nie si príliš starý na to, aby si sa na pár dní zavrel doma a jedol, kým sa nepovraciaš. O móde ani nehovoriac.“ Gestom ukáže na svoj sveter a ja si prvýkrát všimnem veselého soba vyšitého na prednej strane.

„Soby nemávajú,“ poviem mu.

„Ale Rudolf áno. Rudolf rád máva.“

Odfrknem si. „Už to chápem.“

„Chápeš?“

„Hej. Si jeden z *tých* rodín.“

Moje podozrenie v ňom vyvolá pobavenie. „Z tých rodín?“

„Z tých, čo sú v reklamách. Rovnaké pyžamá. Prasakajúci oheň.“

„Bez hanby. Tipujem, že ty nie?“

„Ako som povedala, nie sme veľkí fanúšikovia Vianoc.“ Zamračím sa, keď ma naďalej pozoruje, zalesknú sa mu oči, čo ma okamžite vyvedie z miery. „Čo zas?“

„Nič. Len premýšľam o tom, čo môžem spraviť, aby som z teba urobil jednu z fanúšičiek najkrajšieho obdobia v roku.“

„Čo keby si na začiatok prestal hovoriť také veci?“

Uškrnie sa. „Zmením tvoj názor na túto vec.“

„Nafúkanec sebavedomý, však?“

„Samozrejme, že som. Taký sebavedomý, že sa s tebou stavím, že do konca tohto letu zmením tvoj grinchovský názor.“

„Skutočná stávka?“ Stisnem pery a bojujem s úsmevom. „O akej sume hovoríme?“

„O jednom milióne...“

„O *jednom* dolári,“ poviem a zdvihnem prst. „A mal by si vedieť, že som extrémne súťaživá.“

„A ty by si zas mala vedieť, že možno vyzerám nevinne, ale nemám nič proti špinavej hre.“

„Nevinne, hej?“

Neurčito si ukáže na tvár. „Vyzerám chlapčensky, no poznám svoje silné stránky.“

Zasmejem sa a on medzi nami zamáva falošným narodeninovým blahoželaním. „Takže,“ povie, „chceš zistiť, koľko vecí môžeme z tohto vyťažiť zadarmo?“

Skôr než stihnem zareagovať, zavibruje mu na kolenách telefón a ja skoro podskočím.

V istom okamihu sme sa počas posledných pár minút obaja k sebe úplne natočili, a keď zbadám, kto volá, skrúti mi žalúdok, akoby sme mali turbulencie. Keď sa náš rozhovor rozprúdil, na Hayley som akosi pozabudla, ale teraz sa s krikom znovu derie na prvé miesto

v mojej mysli. Andrew si priloží telefón k uchu a ne-
všímne si moju paniku.

„Volá Hayley,“ povie a pulz mi začne zrýchľovať ako opreteký. „Bola zaneprázdnená štúdiom, takže som ju ani nestihol vidieť predtým, ako som odišiel.“ Otočí sa dopredu a zoširoka sa usmeje. „Ahoj, zlato! Nabetón neuhádneš, kto...“

Vytrhnem mu telefón z ruky skôr, ako sa stihnem zamyslieť, a stlačením tlačidla zruším hovor.

Ticho. Najdlhšiu sekundu je trápne, pretrápne ti-
cho, pretože Andrew na mňa len hľadí. A zrazu sa ozve: „Čo to do pr...“

„Nemal by si dvíhať telefón, keď letíme.“

„Ešte sme sa ani len nepohli,“ povie pomaly. „Dve-
re sú stále otvorené.“

„Aj tak to môže ovplyvniť systém.“

Otvorí a zatvorí ústa, všetky stopy po žartovaní vy-
prchajú. „Môžeš mi vrátiť môj telefón?“ spýta sa na-
koniec.

Rozmýšľam, že poviem nie. Zachránim ho pred
tým, čo viem, že sa stane, aj za cenu toho, že sa budem
správať ako čudáčka. Je to milý chalan. Milý, veselý
chalan, a ak sa to musí stať, nechcem, aby sa to stalo,
keď práve strávil desať minút trkotaním o Vianociach.
Nevzrušený výraz na jeho tvári mi však napovedá, že
sa chystá zavolať ochranku, a ja *naozaj* netúžim po
tom, aby ma zatkli.

„Jasné. Prepáč.“ Podám mu ho naspäť. „Vždy keď
cestujem lietadlom, som nervózna.“

„... okej?“ Odvráti sa odo mňa tak veľmi, ako sa len
dá v tom malom priestore, ale ja sa nevzdám.

„Čo tá stávka? Chcel si ma presvedčiť?“